

Motion till riksdagen 2020/21:657

av **Ebba Hermansson m.fl. (SD)**

Mäns våld mot kvinnor och våld i nära relationer

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en nollvision för kvinnovåld och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att tillsätta en haverikommission vid varje fall av dödligt kvinnovåld och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att inrätta ett nationellt hjälpnummer för personer som vill bryta sitt eget våldsagerande, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att förenkla utfärdandet av kontaktförbud och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skärpta straff för överträdelse av kontaktförbud och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ringa överträdelse av kontaktförbud och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kontaktförbud med elektronisk övervakning för gärningsmän dömda för vålds- och sexualbrott och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skärpta straff för sexualbrott, olaga förföljelse och grov kvinnofridskränkning och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skärpta straff för människosmuggling och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att klassa hämndporr som ett sexualbrott och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om höjda skadestånd för kvinnovåldsbrott och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en statlig skadeståndsgaranti och tillkännager detta för regeringen.

13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheterna till ökat stöd till kvinnojourer och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att se över möjligheterna till utökat stöd till NCK (Nationellt centrum för kvinnofrid) och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om utvisning av utländska våldtäktsmän och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skydd från relationsvåld i anhöriginvandring och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Män och kvinnor ska ha samma möjligheter och rättigheter och därmed också ha lika stor rätt till ett tryggt liv. Det utbredda kvinnovåldet skapar dock en otrygghet för just den kvinnliga delen av befolkningen som i sin tur leder till oacceptabla inskränkningar i kvinnors frihet och livsmönster. Kvinnovåld är därför ett betydande jämställdhetsproblem som måste tas på största allvar.

Vad är kvinnovåld?

I FN:s definition av kvinnovåld i deklarationen om avskaffande av allt våld mot kvinnor, artikel 1, beskrivs kvinnovåld som ”varje könsrelaterad våldshandling som resulterar i fysisk, sexuell eller psykisk skada eller lidande för kvinnor, samt hot om sådana handlingar, tvång eller godtyckligt frihetsberövande, vare sig det sker i det offentliga eller privata livet”. Kort sagt faller allt våld mot kvinnor in under denna mycket breda definition.

Kvinnovåld är en särskild och viktig jämställdhetsfråga

Allt våld i samhället är lika viktigt att motverka, oavsett vem det drabbar. Extra fokus bör dock ligga på att minska kvinnovåldet. Våldet i vårt land är nämligen inte könsneutralt utan begås av och drabbar de båda könen i olika utsträckning. Just kvinnor drabbas i synnerhet av det sexualiserade våldet på ett sådant sätt att det generellt utgör en allvarlig inskränkning av deras trygghet och livsmönster och i förlängningen av deras medborgerliga rätt till ett tryggt och säkert liv.

Kvinnovåldets sociala konsekvenser för jämställdheten

Utifrån Sveriges officiella kriminalstatistik är det ett väl belagt faktum att män är kraftigt överrepresenterade som gärningsmän vid vålds- och sexualbrott samt att kvinnor är offer för mäns våld. Att enskilda kvinnor utsätts för våld är naturligtvis ett allvarligt samhällsproblem i sig. Kvinnovåldet drabbar dock inte bara de enskilda brottsoffren utan också stora delar av den kvinnliga befolkningen i form av otrygghet. Denna otrygghet inskränker i sin tur kvinnors livsmönster och möjligheter till ett fullgott liv på samma villkor som män.

Sverige har inte råd att förbise kvinnovåldet

Kvinnovåldet utgör inte bara ett betydande och oacceptabelt hinder för ett jämställt Sverige. Det får också ekonomiska konsekvenser och kostar staten enorma summor skattemedel varje år. Det handlar om pengar som i stället hade kunnat användas till att förbättra välfärden. Socialstyrelsen utförde år 2006 en ekonomisk analys i syfte att försöka uppskatta kvinnovåldets totala samhällskostnader. I analysen ingick direkta kostnader för rättsväsende, socialtjänst och hälso- och sjukvård samt indirekta kostnader som produktionsbortfall och värdet av ideellt arbete. Utöver dessa belystes indirekta kostnader såsom brottsoffers tandvårdskostnader, läkemedel, barnens skador, smärta och lidande samt kostnader för psykiatrisk vård. Rapporten slog fast att kvinnovåldets kostnader i Sverige då uppgick till mellan 2,7 och 3,3 miljarder kronor per år.

På uppdrag av regeringen gjorde nationalekonomer år 2017 beräkningar för totala kostnader för mäns våld mot kvinnor, baserat på en kommun som fallstudie. Resultatet visade på en kostnad om 13 miljarder kronor för en våldtäkt. Där inberäknades vårdkostnader, stöd och hjälp, inkomstbortfall, försörjningskostnader, rättsväsendets hantering och även kostnader för meddrabbade barn. Riskerna finns att kostnaderna är ännu mycket högre. Samma ämne studerades och beräkningar gjordes år 2014 av European Institute for Gender Equality (EIGE). Där ingick även uppskattningar av kostnad för förlorad livskvalitet och förlust av friska levnadsår. Institutets siffra för kostnaden för mäns våld mot kvinnor i Sverige landade på 39,7 miljarder kronor per år. Med en uppräknings för år 2020 kan siffran ligga ännu mycket högre.

Kvinnovåldet som hinder för ett jämställt samhälle räcker för att motivera ett kraftfullt åtgärdsprogram. Att kvinnovåldet dessutom kostar staten enorma summor skattepengar lyfter dock också fram en ekonomisk dimension. Därför är varje väl spenderad krona på åtgärder som effektivt motverkar kvinnovåldet också en samhällsekonomisk investering.

Mäns våld mot kvinnor – en nollvision

Trots att Sverige toppar listorna över världens mest jämställda länder är mäns våld mot kvinnor fortsatt ett faktum. Varje år dödas flera kvinnor av män som de har eller har haft en parrelation med. Regeringen har som uttalad ambition att mäns våld mot kvinnor ska upphöra, vilket uttrycks i det sjätte av de jämställdhetspolitiska delmålen. Ambitionen är både bra och välbehövlig, men mer behöver göras för att få slut på det dödliga kvinnovåldet.

Ett steg i rätt riktning vore införandet av en nollvision för kvinnovåld. En nollvision som uttalat mål skulle ännu tydligare visa på frågans allvarighet. Ingen ska någonsin behöva tvivla på huruvida samhället verkligen prioriterar denna fråga och ägnar den största möjliga uppmärksamhet. De kvinnor som utsätts ska kunna vara säkra på att samhället står på deras sida och att förövaren kommer att straffas. En uttalad nollvision för kvinnovåld skulle bidra till arbetet med att fortsatt ligga i framkant när det kommer till jämställdhet och påminna om att vi aldrig någonsin kan ta den för given.

Haverikommission vid varje fall av dödligt kvinnovåld

Varje gång en kvinna dödas av en nuvarande eller före detta partner bör en haverikommission tillsättas. Syftet med en haverikommission är att noggrant undersöka och kartlägga orsaker och händelseförlopp som har lett fram till dödsfallet samt att identifiera

eventuella brister inom exempelvis myndighetsutövningen. Inte sällan är hotbilden känd sedan tidigare och mannen kan även ha begått liknande brott mot andra kvinnor. Trots detta har mord inte kunnat förhindras och samhället bör så grundligt som möjligt ta reda på varför så kunde ske. Underlaget som samlas in kan därutöver vara till hjälp för att förhindra framtida liknande dödsfall samt underlätta i arbetet med att jobba brottsförebyggande.

Nationellt hjälpnummer för våldsutövare

I den allmänna debatten om våld i nära relationer läggs ofta fokus på repressiva åtgärder, alltså åtgärder som träder i kraft när ett brott väl har begåtts. Det är oerhört viktigt att samhället tydligt markerar mot alla former av våld även i efterhand, men det är lika viktigt att arbeta förebyggande. Det bästa för den som har utsatts för våld hade onekligen varit att inte ha blivit utsatt från första början.

Det behövs därför insatser riktade mot den person som vill bryta sitt eget våldsagerande. Att lägga fokus även på förövaren ska inte uppfattas som att offret i fråga glöms bort eller att våldet inte tas på stort allvar, utan snarare som att om våldsutövaren i ett tidigt skede kan få hjälp med sitt eget destruktiva beteende minskar det risken för att en eller flera personer utsätts i framtiden. Det bör därför inrättas ett nationellt hjälpnummer för personer som vill bryta sitt eget våldsagerande och upphöra med sitt destruktiva beteende gentemot andra. Hjälpnumret skulle kunna fungera likt Kvinnofridslinjen och verka som en knutpunkt som samtidigt kan slussa vidare personer till rätt instans om så krävs.

Kontaktförbudsreform

Kontaktförbud syftar till att förebygga våld i nära relationer. De meddelas av rättsväsendet till någon som riskerar att begå brott mot, förfölja eller allvarligt trakassera en annan person. Det handlar ofta om kvinnor som riskerar att utsättas för kvinnovåld av sina nuvarande eller före detta män. Kontaktförbudet innebär ett förbud mot att besöka, ta kontakt med, förfölja och ibland även vistas på samma platser eller i samma bostad som en utsatt person.

Lättare för utsatta kvinnor att få kontaktförbud utfärdade mot gärningsmän

Det är idag alldeles för svårt för utsatta kvinnor att få ansökningar om kontaktförbud beviljade mot män som riskerar att utsätta dem för kvinnovåld. Som ett resultat av detta får en stor del av alla som ansöker om kontaktförbud avslag. Kontaktförbudet har ett viktigt signalvärde, som dock går förlorat när en stor andel av ansökningarna inte går igenom. Än värre än den låga andelen beviljade ansökningar är att skillnaderna är geografiskt markanta. Beroende på var en ansökan om kontaktförbud lämnas in kan risken att få avslag dubblas och mer därtill. Sverigedemokraterna vill att lagstiftningen ändras så att det blir betydligt lättare än i dag för utsatta kvinnor att få kontaktförbud utfärdade. När detta görs vill vi även att lagstiftningen utformas så att sannolikheten att få en ansökan om kontaktförbud beviljad blir mer rättssäker och att regelverket får en mer enhetlig tillämpning över landet.

Skärpta straff för överträdelser av kontaktförbud

För att ett kontaktförbud ska ge resultat krävs det att straffet blir så pass kännbart att få riskerar att överträda det. Vid sidan av att det ska bli enklare för kvinnor att få kontaktförbud utfärdade vill vi därför även att straffet för överträdelse skärps genom att minimistraftet sätts till fängelse, i enlighet med vad utredningen Våld i nära relationer (SOU 2014:49) föreslår.

Ringa överträdelse av kontaktförbud

Ansvarsfriheten vid ringa fall av överträdelse har visat sig vara problematisk. Därför är det även på denna punkt rimligt att följa utredningens förslag så att den som överträder ett kontaktförbud av ringa fall döms till böter, förutsatt att kontakten inte kan anses vara klart ursäktlig.

Kontaktförbud med elektronisk övervakning för gärningsmän dömda för vålds- eller sexualbrott

För den som har dömts för ett vålds- eller sexualbrott gentemot en närstående finns det med nuvarande och föreslagen lagstiftning ingen möjlighet att utfärda ett kontaktförbud med elektronisk övervakning vid frisläppandet, även om hotbilden är stor. Det behövs därför kompletterande lagstiftning som möjliggör detta för att säkerställa att den som har blivit utsatt ska kunna känna sig trygg.

Straffskärpningar som nolltolerans mot kvinnovåld

I Sverige har det under lång tid införts många ”mjuka åtgärder” för att motverka grov brottslighet. Tankegången tycks ha varit att ett brottsligt beteende är ett sjukligt beteende som kan botas precis som sjukdomar inom vården. Istället för att införa ordentliga och avskräckande straff har man infört mängder med vårdprogram. Denna bakomliggande vård- och rehabiliteringstanke återspeglas även i de åtgärder som samhället sätter in för att motverka kvinnovåldet.

År 2007 släppte regeringen en mycket omfattande handlingsplan som skulle motverka våld mot kvinnor med hjälp av 56 åtgärder. Endast två av dessa åtgärder var straffskärpande och avskräckande. Övriga 54 förslag utgjordes av ”mjuka” åtgärder som till exempel stöd till gärningsmän och brottsoffer, samverkansprojekt, utredning och utvärdering. Sådana åtgärder är visserligen bra men måste kombineras med ”hårda” åtgärder. För oss är det uppenbart att dagens straff varken återspeglar det allmänna rättsmedvetandets syn på rättvisa eller är tillräckligt skarpa för att motverka kvinnovåld. År 2020 är ett sakråd tillsatt. Det ska samråda med det civila samhället om fortsatt utveckling av arbetet med regeringens jämställdhetspolitiska delmål att mäns våld mot kvinnor ska upphöra. Detta sker 13 år efter handlingsplanen. Ett råd är positivt men det tar alltför lång tid för regeringen att se till att verkliga åtgärder sätts in. Mer kraftfulla åtgärder behövs också.

Genom skärpta straff markeras en nolltolerans från samhällets sida mot kvinnovåld. Inte bara kommer de nya straffen att bidra till offrens upprättelse, utan de kommer också att medföra att mycket farliga återfallsbrottslingar förvaras längre tider hos kriminalvården så att de fräntas tillfälle att utsätta fler för brott.

Skärpta straff för sexualbrott, olaga förföljelse och grov kvinnofridskränkning

Vissa typer av brottskategorier utmärker sig som särskilt knutna till kvinnovåld. Vid vissa brott, som våldtäktsbrott, är könsfördelningen alarmerande. Under 2019 anmäldes omkring 23 200 sexualbrott, varav 8 820 rubricerades som våldtäkt. Ett annat brott som ofta drabbar kvinnor är olaga förföljelse. Olaga förföljelse instiftades för att motverka så kallad stalking och innebär att någon förföljs och utsätts för brott som olaga hot, misshandel, tvång, hemfridsbrott och så vidare. Slutligen finns de snarlika brotten grov fridskränkning och grov kvinnofridskränkning. Dessa brott innefattar upprepade och systematiska brottsliga kränkningar mot närståendes liv, hälsa, frihet och sexuella integritet.

Den sneda könsfördelningen som visar att kvinnor allt som oftast är offer vid fall av sexualbrott, olaga förföljelse och fridskränkingsbrotten visar att dessa brott utgör betydande komponenter i kvinnovåldets struktur. Även brottens natur vittnar om detta – våld i nära relationer, förföljelse, våldtäkter och sexuellt ofredande. Att motverka dessa brott kommer därför också att vara en viktig del i arbetet med att motverka kvinnovåld och öka kvinnors trygghet. Straffen för alla dessa mycket integritetskränkande brott bör skärpas till den grad att de både upplevs som en rättvis upprättelse och verkligen skyddar samhället genom inkapacitering av redan debuterade gärningsmän.

Skärpta straff för människosmuggling

Även för fall av människosmuggling bör straffen skärpas. Detta påverkar särskilt kvinnor, som inom ramen för så kallad trafficking blir en handelsvara för prostitution.

Klassa hämndporr som ett sexualbrott

I takt med att den tekniska utvecklingen har gått framåt har nya typer av brott uppstått eller flyttat ut på nätet. Så kallad hämndporr – spridandet av sexuella filmer eller bilder i syfte att hämnas – är ett exempel. Idag finns särskilda hemsidor som har detta syfte som sin hela affärsidé. Privata bilder eller filmer kan ohämmat läggas ut för allmän beskådan tillsammans med namn och adress. Om inte kränkningen att få privata bilder läckta på nätet vore nog så kan också användare kommentera bilderna i minst sagt grova ordalag, vilket blir en ytterligare kränkning.

Sedan år 2018 finns en ny lag om olaga integritetsintrång som bland annat fångar upp just hämndporr. Det är onekligen så att hämndporr är ett integritetsintrång, men det går samtidigt inte att blunda för de starka kopplingar som hämndporren har till sex och sexualitet, där själva syftet är att kränka en person på basis av dessa två parametrar. Därför borde hämndporr istället klassas som ett sexualbrott. Det skulle ge brottet ett helt annat signalvärde och kan dessutom bidra till att det prioriteras högre hos polisen.

Reparativa åtgärder för offer för kvinnovåld

Kvinnovåld är handlingar som allvarligt kränker kvinnliga brottsoffers fysiska och psykiska integritet. Om inte brottsoffer upplever att rättsväsendet i sitt bemötande agerar korrekt finns risken att också rättsprocessen blir en kränkning. Man kan i sådana fall tala om fall av ”sekundär viktimering”, det vill säga situationer som ibland kan vara lika kränkande som det anmälda brottet i sig. Idag finns det stora brister i rätts-

kedjan, speciellt i fråga om skadestånd, som måste åtgärdas för att undvika sekundära viktimiseringar av brottsoffer och för att rättsprocessen istället ska verka reparativt.

Höjda skadestånd för kvinnovåldsbrott

Vid sidan av straff döms det i svenska brottmål även ut skadestånd. Skadestånd syftar till skillnad från straffet endast till att kompensera det lidande och den kränkning som brottsoffret har utsatts för. Skadeståndets storlek ska enligt rättskällorna baseras på rådande samhällsnormer om vad som utgör skälig ersättning för den kränkning som brottsoffret har utstått, det vill säga vad det "allmänna rättsmedvetandet" anser är skäligt. Enligt ett beslut av Brottsoffermyndigheten år 2013 är schablonbeloppet för kränkning vid våldtäkt 100 000 kronor. Högre ersättning kan komma ifråga vid försvårande omständigheter. För sexuellt ofredande är ersättningen i normalfallet 10 000 kronor. Dessa ersättningar är alldeles för låga. Även om pengar aldrig helt kan kompensera den fysiska och psykiska kränkning som kvinnovåld utgör står det utom rimligt tvivel att dagens skadeståndsbelopp är för låga.

För att skadeståndet åtminstone ska ge den viktiga effekten att brottsoffer och allmänhet upplever att rättsväsendet tar brotten på allvar bör skadestånden höjas. Skadestånd, framför allt beträffande brott mot person, bör öka. Som ett led i detta ska skadestånden för sexualbrott samt brotten grov kvinnofridskränkning och olaga förföljelse höjas kraftigt. Dessa typer av brott är alla av mycket allvarlig kränkande natur och är enligt kriminalstatistiken dessutom allt som oftast ett utslag av våld riktat mot kvinnor.

Statlig skadeståndsgaranti

Vid sidan av skadeståndets storlek återstår ytterligare ett problem som riskerar att kränka brottsoffer. När väl ett skadestånd är fastställt och domen har vunnit laga kraft är det sällan så att gärningsmannen har medel eller är villig att betala det. Brottsoffret måste då själv kräva gärningsmannen på beloppet med kronofogdens hjälp. Om inte det fungerar är nästa steg att kontakta försäkringsbolagen för att se om deras försäkringar täcker skadeståndet. Ger inte heller detta något resultat får brottsoffret själv ta kontakt med Brottsoffermyndigheten och skriftligen ansöka om brottsskadeersättning.

Ordningen ovan är mycket tidsödande och resulterar i att gärningsmannen kommer undan betalning samt att brottsoffret kränks på nytt. För att undvika att utsatta kvinnor själva tvingas att driva in skulder från gärningsmän bör det införas en statlig skadeståndsgaranti. För det första ska staten gå in och betala brottsoffret det skadestånd som rätten har utdömt. På så sätt får brottsoffret direkt sin rättmätiga ersättning och kan snabbare gå vidare i livet. För det andra ska staten sedan ta över ansvaret och aktivt driva in skulden från gärningsmannen så att det i slutändan alltid garanteras att han i praktiken aldrig undkommer skadeståndsansvar.

Ökat stöd till landets kvinnojourer

Landets kvinnojourer gör ett fantastiskt arbete när det gäller att hjälpa kvinnor som utsätts för våld i hemmet. Kortsiktig finansiering och ideellt arbetande människor gör dock verksamheten osäker. Bristande resurser innebär också att många kvinnojourer ibland tvingas neka våldsutsatta kvinnor plats. Denna situation är inte hållbar och den är

ovärdig ett land som Sverige. För att säkerställa en grundläggande trygghet och en långsiktighet i kvinnojourernas arbete, så att våldsutsatta kvinnor alltid får den hjälp som de behöver, bör regeringen se över möjligheterna till ökat stöd till landets kvinnojourer.

Regeringen bör även se över möjligheterna till ökat stöd till verksamheten vid Nationellt centrum för kvinnofrid (NCK) i Uppsala. NCK verkar dels som ett kunskaps- och resurscentrum, dels handhar de den nationella stödtelefonen dit våldsutsatta kvinnor kan vända sig om de behöver råd och stöd.

Utvisning av utländska våldtäktsmän

I dag får en utländsk gärningsperson som döms för brott som kan ge fängelse utvisas från Sverige. Frågan om utvisning är dock frivillig för domstolen att ta upp och det är sällan det görs någon prövning. När en prövning väl görs utdöms sällan utvisning då domstolen ska beakta personens levnadsförhållanden och familjesituation, hur länge personen har bott i Sverige och andra omständigheter som anses förmildrande. Skulle personen mot förmodan ändå utvisas efter ett allvarligt brott är det inte säkert att utvisningen innebär mer än ett återreseförbud på några år. Själva fängelsestraffet kan kortas ned avsevärt om domstolen anser att brottslingen lider men av utvisningen.

Bättre utvisningsregler är en viktig pusselbit för att minska våldet riktat mot kvinnor såväl i det offentliga rummet som hedersrelaterat våld i nära relationer. Detta i synnerhet när en betydande andel av sexualbrotten, som överfallsvåldtäkter och hedersvåldrelaterade brott, begås av utrikes födda. Av både moraliska och praktiska skäl bör det vara självklart att det aldrig ska krävas mer än en våldtäkt för att en utländsk gärningsman ska utvisas på livstid och därtill också beläggas med ett livstids återreseförbud.

Vissa villkor som gäller vid verkställighetshinder vid utvisning bör förändras. Sveriges implementering av både folkrätten och EU-rätten har gått långt utöver vad som är nödvändigt. Bestämmelserna i 12 kap. 1–3 §§ utlänningslagen bör därför revideras, så att verkställighetshinder ska anses föreligga i färre fall. Vidare bör en utvisning av en utländsk gärningsperson som har dömts i en allmän domstol för en sådan synnerligen grov brottslighet att personen utgör en samhällsfara kunna verkställas även om det finns risk för en sådan behandling som beskrivs i ovan noterade paragrafer.

Genom att göra prövningen om utvisning obligatorisk och livstidsutvisning till regel snarare än undantag, så hindras grova brottslingar från att begå fler än ett brott mot kvinnor i Sverige.

Skydd från relationsvåld vid anhöriginvandring

Dagens regler om skydd från relationsvåld vid anhöriginvandring bör vidareutvecklas. Bland annat ska personer som har dömts för relationsvåld inte kunna utgöra anknytningsperson. En vandelsprövning ska göras i samtliga fall av anhöriginvandring, såvida det inte är uppenbart obehövligt. Häri ska ingå en kontroll i belastningsregistret (MRBR), eller motsvarande system i utlandet, som personen ska ombesörja och styrka för Migrationsverket.

Magnus Persson (SD)

Sara Gille (SD)

Jennie Åfeldt (SD)

Clara Aranda (SD)

Angelica Lundberg (SD)

Katja Nyberg (SD)

Ludvig Aspling (SD)

Linda Lindberg (SD)

Ann-Christine From Utterstedt (SD)

Mikael Eskilandersson (SD)

Roger Hedlund (SD)